

név: iskola: osztály:

KÉT HÉT EGY MESE, 2018-19

1-4. osztály

3. forduló

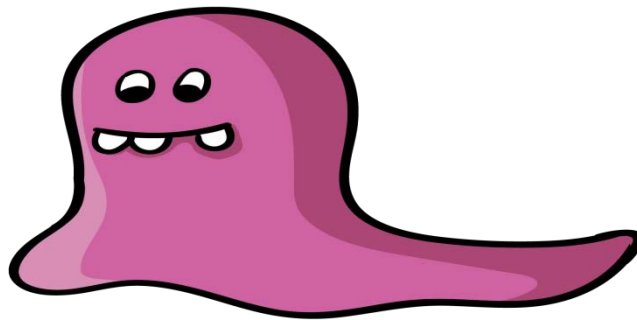
Mészöly Ágnes: Slutty az úrből

Fejetlenség az ebédlőben

[Budapest]: Pozsonyi Pagony, 2018

Ali épp összezördül a barátaival, akik nem hiszik el neki, hogy fej nélküli úrlény igenis létezik, amikor a vihar egy furcsa, rongyszerű lényt sodor az erkélyre.

Miután megszárad, a lényről kiderül, hogy Sluttynak hívják, és nemhogy feje nincs, de ráadásul gondolatátvitellel beszélget és képes megváltoztatni a tárgyak méretét is. Na, ebből aztán jó kis kalamajka lett az isiben...



1) Mire ébredt Ali reggel?

.....

2) Miről szólt a cikk, amit a Nagymi olvasott fel?

.....

.....

.....

3) Mit gondolsz, miért ő olvasta fel az elég hosszú cikket?

.....

.....

4) Hogyan nézett ki Slutty?

.....

.....

.....

5) Mit mondott Nagymi a csúfolódásról?

.....

.....

6) Kicsöngetés után hová ment Ali a barátaival?

.....

.....

7) Mit csinált a tornazsákban lévő valami a fiúk szeme láttára?

.....

.....

8) Hogyan beszélgetett velük Slutty?

.....

9) Milyen alakot vett fel végül is Slutty (amit Tamara is megcsodált)?

.....

10) Mi történt végül is az aznapi ebéddel?

.....

.....

.....

.....

Mészöly Ágnes: Slutty az úrból

Bp.: Pozsonyi Pagony, 2018

Rubik Anna rajzaival

3. FEJEZET

FEJETLENSÉG AZ ÉBÉDLŐBEN

Másnap reggel Ali csikizésre ébredt. Ez nem volt különösebben kedvére való, de ami utána következett, azaz az ágyba hozott csokis csiga és kakaó, már sokkal inkább. Hát még az, hogy Nagymi is betelepedett mellé az ágyba a kávéjával, és felolvasott neki egy izgalmas cikket, melynek *A dinoszauruszok színpompás világa* volt a címe, és arról szólt, hogy az őshüllők bőre, pikkelyei és tollazata talán sokkal különlegesebb volt, mint gondolnánk. A cikk elég hosszú volt, így mire a végére értek, Aladárnak alig maradt ideje az öltözködésre, aztán máris indulniuk kellett.

Már a cipőjét kötötte, mikor eszébe jutott Slutty, és minden, ami előző este történt. Egy pillanatig arra gondolt, hogy csak álmodta az egészet, de aztán felpattant a földről, és visszaszaladt a kisházába.

A szék karfáján még mindig ott lógott a törölközőhöz hasonlós valami, de most sokkal kevésbé tűnt leharcoltnak. Teljesen száraz volt, narancssárgán-pirosan-ezüstösen csillogott, és már alig emlékeztetett tegnap esti ázott-nyúzott önmagára.

Ali először azt gondolta, hogy kirakja Sluttyt a kertbe. Végül is már ragyogóan sütött a nap, és a tócsák is felszáradtak. De aztán eszébe jutott valami.

Ez itt egy úrlény.

Egy fej nélküli úrlény.

Nem valami kedves, és az igazat megvallva kicsit nagyképu is, de arra tökéletesen alkalmas, hogy bebizonyítsa Zoárdéknak az igazát a fej nélküli lények létezését illetően.

– Slutty! Ébredj! – szólongatta, de nem kapott választ.

– Alikám! Gyere gyorsan, indulnunk kell! – hallotta Nagymi hangját.

Hirtelen elhatározással felkapta Sluttyt a székről, és jobb híján belegyömöszölte a tornazsákjába. Aztán kiviharzott a házból, és beszállt Nagymi ezüstsűrke, nyitott tetejű sportkocsijába. Nagymi padlógázzal indult, csikorogva kanyargott a hegyről lefele vezető szűk utcácskákban, de így is épphogy sikerült megérkeznie az iskola elé becsöngetésre.

A másodikosok az udvaron gyülekeztek. Ali kiugrott az autóból, beviharzott az iskolaudvarra, egyenesen a barátaihoz.

– Megjött a fej nélküli úrlényünk! – üdvözölte a sor végéről Zoárd.

Ali megpróbálta elengedni a füle mellett a megjegyzést. Nagymi mindig azt mondta, hogy csak azt csúfolják, aki megbántódik érte, és ebben lehetett valami, mert mióta Ali még a vállát sem rándította meg az efféle gonoszkodásokra, senkinek nem jutott eszébe piszkálni őt.

Most viszont egészen más volt a helyzet.

– Tudjátok meg, hogy igenis vannak fej nélküli úrlények! – jelentette ki magabiztosan, miközben az osztály elindult a tanterem felé. – Tegnap este találkoztam eggyel, Sluttynak hívják, és megmentettem, mert...

– Persze, én meg Pókemberrel találkoztam, és megtanított hálót szőni – vihogott Zoárd.

A többiek hálásan röhörészttek, de Alit nem lehetett zavarba hozni.

– Egy gázbolygó ötödik holdjáról jött, és csak véletlenül zuhant épp Nagymi kertjébe, mert...

– Ali tényleg fej nélküli, mert ha lenne feje, akkor nem beszélne ennyi butaságot! – jelentette ki Benedek.

– Tényleg? – kérdezett vissza Ali, aztán titokzatosan odahajolt Benedekhez, és a fülébe súgta: – Óra után mutatok valamit!

Zoárd és Benedek megpróbált úgy tenni, mintha egyáltalán nem érdekelné, mit rejt Ali tornazsákja, de titokban ők is nagyon várták az írásóra végét. Ahogy kicsöngettek, már indultak is az udvarra, a biciklitároló mögötti, biztonságosan néptelen zugba. Pár perc múlva a három kisfiú guggolva bámult Ali tornazsákjának mélyére.

– Ez? – fintorgott Zoárd. – De hiszen ez egy vacak rongydarab!

– Egy kéztörölő... vagy egy püssbacilus töltet nélkül – csóválta a fejét Benedek. – Alikám, ez elég gyenge próbálkozás volt...

csak nem gondolod, hogy elhisszük, hogy ez a valami él és mozog?

Ali is csalódottan nézte Slutttyot, aki most egészen kicsikének tűnt a tornacipő és a kulacs között.

– Tegnap este igenis mozgott! Beugrott a terasról a szobába, aztán beszélgetett velem!

– Szerintem te képzelődtél! – jelentette ki békülékenyen Benedek.

– De most már abba lehet hagyni! – vetett még egy utolsónak szánt pillantást Zoárd a rongydarabra. – Fej nélküli úrlények nincsenek, és...

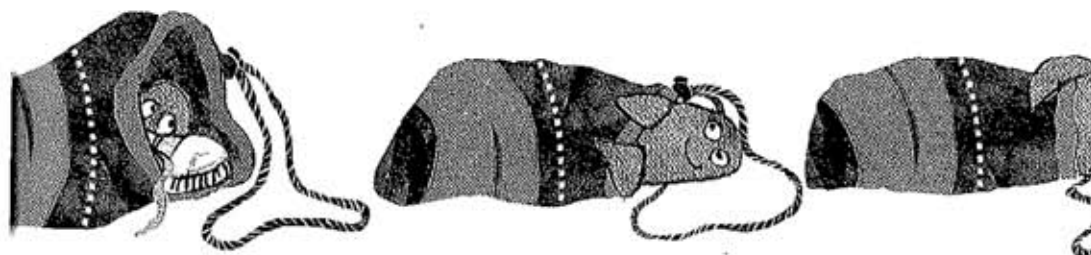
Ebben a pillanatban Zoárdnak a torkára fagyott a szó. A tornazsákban lévő valami mintha nyújtózkodott volna egyet.

Aztán elkezdett nőni.

És nőtt. És nőtt. Egészen addig, míg ki nem dagadt a tornazsákban.

– Na, látjátok? – düllesztette ki a mellét Ali. – Ő Sluttty.

Benedek és Zoárd elkerekedett szemmel bámulta a furcsa, narancsosan csillogó lényt. A csodálkozásuk még nagyobbra nőtt, mikor Sluttty velük is elkezdett gondolatban beszélgetni. Ám nem sok idejük maradt az álmélkodásra: a becsöngetés könyörtelenül figyelmeztette őket az újabb óra kezdetére. Ali visszatuszkolta az úrlényt a tornazsákba, és mielőtt odamentek volna a többiekhez, figyelmeztette őt.



– Benedeknek és Zoárdnak megmutattalak, mert ők a legjobb barátaim... és mert szerettem volna, ha hisznek nekem. De nem lenne jó, ha mindenki megtudná, ki vagy valójában. Tudod, a tanító nénik eléggé ijedősek... és a lányok is furán viselkednek néha.

– Akkor a legjobb lesz, ha úgy teszek, mintha... mit is mondott az előbb Benedek...? – gondolkodott Slutty. – Mintha egy plüssbacilus lennék!

– Á, az nem jó... Ki fognak cikizni, ha kiderül, hogy plüssjáték van nálad – csóválta a fejét Zoárd. – Valami kevésbé óvodás kellene.

– Mondjuk egy kulcstartófigura? – vetette fel Benedek. – Kicsit összemegy még, és aztán belekapaszkodhatna a hátizsák cipzárába...

– Vagy inkább egy menő kendő az övedre! A felsősök közül egy csomónak van ilyen...

– A lényeg, hogy megfigyelhessem a világotokat – tette hozzá Slutty.

– Válassz, bármelyik lehetsz! – vigyorgott Ali. – Zoárd, Benedek, halljátok? A többieknek egy szót sem!

A két másik fiú szélesen vigyorogva bólogatott. Iszonyúan élvezték, hogy találkoztak egy igazi úrlénnyel, aki gondolatot olvas, tudja változtatni a nagyságát, és bár slavenobrázszemmel még csak kisgyerek, de máris bejárta a fél univerzumot.

Ez tagadhatatlanul rettentően menő volt, még akkor is, ha Sluttynek tényleg nem volt feje.

– Milyen furcsa az új kulcstartófigurád – jegyezte meg Tamara ebéd előtt a kézmosónál.

– Nagymitől kaptam – magyarázkodott Ali, és óvatosan a zsebébe gyűrte az övéről himbálózó Sluttyot, nehogy víz érje. – Plüssból van. Bacilus – mondta jobb ötlet híján.

– Ahhoz képest, hogy betegségeket terjeszt, egész cuki – nevetett a kislány, aztán elszaladt az ebédlőbe, hogy megterítsen a másodikosoknak, mert ma ő volt a hetes.

Pár perc múlva már mindenki az asztalnál ült, és a tojáslevest kanalazta. A nyúlós, semmilyen ízű lötty senkinek nem volt a kedvence, de Timi néni kijelentette, hogy csak az kaphatja meg a másodikat, aki legalább a felét megeszi.

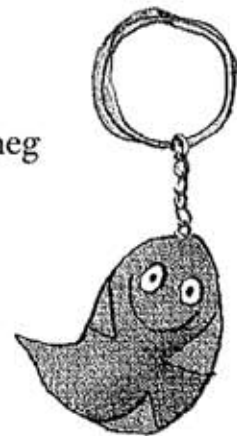
Márpedig a második ma piskótakocka volt. Csokiöntettel. Mazsolás csokiöntettel. És azt mindenki nagyon szerette.

– Micsoda igazságtalanság! – dohogott Benedek, amikor a konyhas néni elé tette a barnás mázzal leöntött aranyszínű süteménydarabot. – Abból a vacak levesből egy hordónyt kaptunk, a piskóta meg olyan kicsike, hogy alig látom. Legalább háromszor ekkorát meg bírnék enni!

– Háromszor ekkorát? Én ötször ekkorát! – tódította Ali.

– Én hússzor ekkorát! – mondta tele szájjal Zoárd. – Százszor ekkorát!

– Igen, százszor ekkora piskóta! És ezerszer ennyi csokiöntet! Az lenne az igazi! – nevetett Ali is.





Aztán kiejtette a kezéből a villát.

A piskótakocka ugyanis növekedni kezdett a tányérjában. És Zoárdé meg Benedeké is egyre nagyobbra duzzadt.

Először csak a tányérról lógtak le, aztán az asztalról is. A csokiöntet egyre vastagabb csíkban csordogált a padlóra.

A mazsolaszemek focilabdányira dagadtak.

Aliék rémülten ugrottak hátra. A többiek kacagva mutogattak az óriásira nőtt piskótákra, néhány tanító néni kétségbeesetten kiáltozott. A konyhas néni falfehéren rogyott le egy székre.

– Slutty! Slutty! Ezt te csinálod? – suttogott maga elé Ali.

– Igen! Igazából nemcsak a saját méreteimet tudom megváltoztatni, hanem egy csomó más dologét is – hallotta a büszke választ a fejében. – Mit gondolsz, elég nagyok már a piskóták?

VÉGE 😊